

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXILU

ROČNÍK IV.

ÚNOR

ČÍSLO 6
1977

DR. VELEN FANDERLÍK

S
-
T
A
R
S
T
A
S
T
A
S
T
A

70TILETÝ

Č
I
S
L
O
S
K
A
U
T
Ů

Starosta čs. exilového skautingu

Dr Velen FANDERLÍK

sedmdesát ník em

Nechce se to věřit, ale je to pravda pravdoucí : náš nejvyšší představitel čs. skautingu v zahraničí bratr Velen se 11. února dožívá sedmdesáti let.

Milý bratře Vlene ! Komu Boží Prozřetelnost dopřeje tento věk, ten má právo oddat se zaslouženému oddechu po celoživotní práci. Ne tak u Tebe, jehož život byl naplněn usilovnou prací pro naši vlast, Československou republiku, naše národy a skautské hnutí. Sedmdesátka Tě zastihuje v plné tvůrčí aktivitě umělce-malíře, historika umění a skautského činovníka, který řídí loď našeho skautingu v Americe i v Evropě. Tvůj život je vlastně historií čs. skautského hnutí. Narodil jsi se v Praze, ale Tvá rodina pochází z Moravy, kde Tvůj praděd Dr Jan H e l c e l e t byl známým moravským buditelem. Tvůj otec spolupracoval při začátcích skautingu s br. prof. S v o j s í - k e m a Tvá maminka byla první oblastní velitelkou skautek v Brně. Není divu, že již v 10 letech Ti učaroval skauting, jemuž jsi zůstal věrný po celých dalších 60 let života právníka, důstojníka, soudce, pedagoga a umělce ! Jako mladý chlapec čteš Svojsíkovy "Základy junáctví", se svým bratrem Milotou skautujete v Brně , kde později zakládáte vlastní oddíl. Již záhy přednášíš na Lesních školách v Čechách a na Moravě, na nichž jsi vychoval stovky skautských vůdců a vůdkyň. Píšeš pilně do skautského tisku, vydáváš příručky, které jsou tak oblíbeny, že vychází v nových a nových vydáních a i my si je nyní v exilu přetiskujeme : "666 her", "Listy vůdci", "Dívčí tábor", "Skautský vůdce", "Skautská praxe" aj. V r. 1936 jsi absolvoval "skautskou univerzitu" - gillwellskou lesní školu v Anglii a poté se stáváš docentem tělovýchovné fakulty Masarykovy univerzity. Přichází tragická léta 1938-39, kdy naše Republika je okupována hitlerovci a Ty odcházíš do Francie, kde sehned hlásíš do čs. zahraniční armády. Jako vojenský soudce působíš později ve Velké Británii, kde v době války organizuješ u čs. vojenských jednotek a v řadách krajanů skautské a roverské oddíly. Hned po skončení války Tě čeká nejpohnutější kapitola Tvého života - jak sám tvrdíš : stáváš se členem norimberského tribunálu pro vyšetřování německých válečných zločinců. Jsou to dva roky tvrdé práce a neustálého cestování mezi Londýnem, Norimberkem, Prahou a Frankfurtem. Na I. junáckém sněmu r. 1946 v Praze jsi zvolen starostou JUNÁKA a

v této funkci vedeš naši 600-člennou výpravu na VI.světové "jamboree míru" 1947 do Francie.Své rozsáhlé mezinárodní styky dáváš do služeb našeho skautingu, který má v Tobě důstojného zástupce ve světovém skautském ústředí. Přichází komunistický puč r.1948 a téhož roku jsi nucen opět emigrovat. Hned se chápáš organizace skautské mládeže v uprchlických táborech v Bavorsku, navazuješ styky se světovým ústředím a jednáš o uznání exulantských skautských jednotek. Po přechodném pobytu v Londýně a Vancouveru usazuješ se se svou paní v městě Trail v západních končinách Kanady, kde vyučuješ na tamní univerzitě sociologii a dějiny umění. Daleko od vlasti stáváš se uznávaným malířem a Tvé obrazy se objevují na mnoha výstavách v Kanadě a USA. A při vši té práci píšeš a kreslíš do skautského časopisu "STOPA", který vydávají naši bratři v Americe, podnikáš cesty do Evropy a na skautská jamboree. Tvá paní, nám skautům známá pod jménem V e l e n k a, je Ti věrnou průvodkyní v dobách těžkých i radostných. - Rok 1968, vzkříšení JUNÁKA u nás doma. Po 21.srpnu se stahují mračna i nad JUNÁKEM. Jako meteor zazáří v této smutné době Tvé pozdravné poselství, které posíláš na magnetofonovém pásku junáckému sněmu v listopadu 1968 do Prahy. Stovky skautských delegátů vyslechnou Tvá slova vstoje. - Tvá návštěva čs.tábora na XIII.světovém skautském jamboree 1975 v Norsku byla pro naše chlapce zážitkem, na který se nezapomíná : uvítali jsme Tě v našem kruhu, pod naší vlajkou, která po 28 letech opět zavlála na jamboree. Odjel jsi pak na tábor "Severka" v Německu, kde do Tvých rukou složilo slib 25 skautských činovníků. Toto setkání českých a slovenských skautských vůdců znamenalo důležitý mezník v historii našeho skautingu: neboť v Tvé osobě, bratře Velene, spatřujeme kontinuitu mezi našim předúnorovým JUNÁKEM a našim skautingem v exilu. Předal jsi nám pochodeň Svojsíkova junáctví, jehož plamen chceme udržovat a bohda odevzdáme čistý bratřím a sestrám doma - až jednou naše vlast bude opět svobodná. Jsme šťastni, že Tě máme mezi námi svěžího, plného energie - i při té sedmdesátce ! Práce, kterou jsi dosud pro naši mládež konal - pozitivě, vytrvale, skromně, bez "kultu osobnosti" - je nám a budoucím skautským generacím vzorem. Desetitisíce skautů v Československu i ve světě znají Tvé jméno. I za ty, kteří Ti popřát nemohou, přejeme Ti mnoho dalších let ve zdraví a v radosti nad vykonaným dílem. - Pouze Tvé šediny prozrazují tu sedmdesátku. Duchem a srdcem jsi zůstal mlád. A tudíž Ti můžem zanotovat dávnou slovensku píseň : "Starý náš, starý náš - šedivú hlavu máš !

Ej, dotiaľ, dotiaľ dobre s nami,

ej, dokiaľ Ty si, VELEN, medzi nami !"

/-gli/

... vláda věcí, Tvých k Tobě se zase navrátí, o lidé český !

Jan Amos Komenský

Patří k největším emigrantům všech dob - odešel ze své vlasti, aby mohl svobodně vyznávat svoji víru. Stal se uznávaným učencem a dosáhl tak v exilu více než by byl mohl vykonat doma, kdyby se byl podrobil.

Narodil se 1592 na Moravě, chodil do školy Jednoty bratrské, pak studoval bohosloví a filosofii a stal se učitelem. Později byl povolán jako kazatel Jednoty bratrské, oženil se a dále rozšiřoval své vzdělání.

Bitva na Bílé hoře znamenala pro náš národ konec svobody. V Evropě se rozpoutala třicetiletá válka a šířil se mor, kterému padla za oběť i rodina Komenského. Tehdy vzniklo jeho dílo Labyrint světa a ráj srdce. Byl nucen opustit svůj domov i svou vlast, jako mnozí jiní - téměř čtvrtina tehdejších svobodných obyvatel Čech a Moravy v té době emigrovala.

Komenský působil v Polském Lešně jako učitel a později se stal biskupem exilové Jednoty bratrské. Neustále doufal v návrat domů a připravoval proto výchovu příštího pokolení. Napsal Schola ludus /Učení hrou/ a jiná díla o výchově, která ho brzy proslavila. Tak byl zván do mnoha dalších zemí /Londýn, Švédsko, Prusko/.

Když po uzavření míru 1648 získali Habsburkové natrvalo vládu nad českými zeměmi, byla poslední Komenského naděje na návrat do vlasti zmařena. Navíc zemřela i jeho druhá žena. Z velkého bolu vzniklo dílo Kšaft umírající matky Jednoty bratrské. Ale ani pak nepochabuje - píše Orbis pictus /Svět v obrazech/, který patřil po dalších 200 let k základům školní výuky.

Kolem r.1654 bylo Lešno vypáleno a Komenský ztratil svou knihovnu i některé své rukopisy. Zchudlý a nemocný přijímá pozvání do Amsterdamu, v klidném přátelském prostředí se uzdravuje a dovršuje své dílo. Je všeobecně vážen a tak tráví poslední období života v klidné, plodné práci. Rozpracovává i spis O nápravě věcí lidských /Všeobecná rozprava/, nejlepší důkaz, jak přeostihl svou dobu i jako filosof.

Učitel národů, jak je Komenský právem nazýván, zemřel 1670 a je pochován v Naardenu. Až budete v Holandsku, nezapomeňte!

Vždy nás potěší, když se dovíme o chlapcích a děvčatech, kteří projevují vlastní iniciativu a kterým přešla za ta léta našeho exilového společenství skautská myšlenka do krve a do srdcí. Budeme o nich občas psát v nové, nepravidelné rubrice

SKAUTSKÁ SRDCE MEZI NÁMI

V dnešním čísle je řeč hned o několika velikánech velikánovičích : o EP, o Komenském, o br. Velemovi. Ale s následováníhodnými příklady se můžeme setkat i u lidu pěšího. A kdoví, zda třeba zrovna tenhle skautík, kterého tu představíme, menší maršálskou hůl v torné.

- I. -

Začínal s námi už na Kostivale a nutno říci, že s ním vedoucí měli dost trápení. Nepatřil k nejposlušnějším ani k nejpilnějším. A ani na Zátoce se moc nezměnilo. Ale patřil k věrným táborníkům a také k prvním členům oddílu, když jsme začali skautovat celoročně.

Léta plynula a z vlčete se stal skaut. A začal věc brát vážně.

1. příběh

Frankfurtští měli připravený cyklistický výlet. Petr byl ale po operaci, takže jet nemohl. A tak tu bylo rychle nové řešení, které navrhl náš skautík : pěší výlet v okolí jeho bydliště. Byl pověřen vypracováním celého programu. Čekal na oddíl na nádraží, pobledlý, protože pod tíhou zodpovědnosti špatně spal. Prováděl svěřence po římské pevnosti a poskytl odborný výklad. Pak vyrazil se Šperdlíkem naznačkovat další tresu. Pak byl kurs první pomoci, vlastivěda, jízda na ponících.

2. příběh

Skautská mikulášská, včetně anděla. Těla prý nemají. Leč tento anděl - Zmaty - měl tělo velmi konkrétní a nadto hořlavé. Přitočil se svým necitelným křídlem ke svíčke a malér byl hotový. Náš skautík to okamžitě zpozoroval, skočil a holýma rukama andělské perutě uhasil.

3. příběh

Zimní tábor na Belalpu ve Walisu. Skautů plno. Většina se znala z oddílů, táborů a vytvořili skupinky kamerádů. A v tomto hemžení nováčků z Anglie. Osamělá hlídka - i v tomto skautském rej. A toho si všimá náš skautík, seznámí se, zpřátelí a opuštěnci se vyjasní líce.

Tenhle skautík se jmenuje B a l ú a skautuje v oddíle Německo-střed, družina Pfungstadt.

Šperdlíci a Cookie

MOST

KOZY JSOU SPOJENY NOSNÍKY
A ZAJIŠTĚNY LANEM, KTERÉ SLOUŽÍ
JAKO ZABRADLÍ

KOZA
PRO MOST

LÁVKA

KOZY OPŘEME
O SEBE
A ZAJIŠTÍME

KOZA
PRO LÁVKU

OPÍČÍ LÁVKA

LÁVKA ZAVĚŠENÁ
NA LANECH

KOTVENÍ
LAN

SEM TAM

BELALP

č. 5

únor
1977

Taborová příloha
časopisu Tam-Tam

Neuvěřitelné se v dnešní době stává brzy samozřejmým. Platí to o letech na Měsíc stejně jako o lyžařských táborech našich exilových skautů. Je ale samozřejmé, že se letos konaly už dva tábory? Je samozřejmé, že jen na jednom z nich, švýcarském Belalpu, bylo letos zhruba dvakrát tolik účastníků jako loni na Andělské hoře? Že kromě hlavní táborové chaty pro skautiky a jejich vedoucí měli ti starší pro sebe kus jiné chatičky? Že se o trochu dál zotavovalo rodičovstvo, s vlastním zásobováním a programem? Že ti starší ochotně dělali lyžařské instruktory a vedoucí družstev? Že byl opět skautský Štědrý večer a skautský Silvestr?

V tomhle čísle Sem-Tamu se o tom dočtete málo nebo vůbec nic, protože jsme si rychle zvykli, že sníh a sjezdovky byly ideální, horské panorama kouzelné, jeden z nejkrásnějších ledovců na do-
sah, vzduch ve víc než dvou tisících metrech božský a že jsme byli

spolu. Kdo by se divil, že se večer promítaly diapozitivy z dřívějších táborů nebo že se předváděla Česká beseda a národní kroje?

Nevykládejme si to vše špatně, takový je život. Přečtete si raději další stránky pozorně - dýchá z nich radost z toho, že se sešli staří přátelé a mohli spolu prožít i něco tak trochu mimo program. Vycítíme i lítost z jejich rozloučení a co hlavní, upřímnost. Je tohle všechno samozřejmé? Nebo spíš, v dnešní době, neuvěřitelné? *Vm*

P.S. Příspěvky z tábora v St. Martin v Již. Tyrolích ze záhadných důvodů nedošly do redakční uzávěrky. Omezili jsme se proto na tábor Belalp, abychom nezdrželi vyjití celého Sem-Tamu o měsíc. Věříme však pevně, že se o St. Martinu dočtete příště - v dozvučích Sem-Tamu.

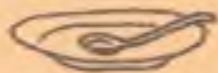
Hoj, ty
šlědrý večere,
ty tajemný
svátku . . .

Když jsme přišli hladoví z lyžování domů, čekalo nás výborné jídlo. Pak jsme se dali do práce. Loupali jsme brambory a vafenou mrkev, vařili vajíčka, opékali chléb na polívku, Tom a Vlk připravovali kapry. Pro ty, kteří je nemají rádi se dělaly řízky a . . . Ve dvě hodiny se k nám přidala Lvíce, o hodinu později Lev, Miloš, Modráček a Mára. Blesk chystal stromeček a my jsme mu pomáhali při zdobení. Když nebylo zrovna co dělat, slunili jsme se. Najednou někdo zaklepal. Byli to Honza Kuchař a Stáňa a pes Leo.

Když se začalo stmívat, vzpomínali jsme na loňský tábor na Andělské hoře, jak jsme se nemohli dočkat kaprů, které měl přivezt Pavel a pořád nevezl. Ze vzpomínek nás vyrušila Modráček - volala nás ke stolu. Předkládaly se, jako vždy, nejrůznější dobroty. Po výborné kapří polévce došlo na kapry či řízky s bramborovým salátem. To nebylo všechno, ne, nakonec jsme ještě chroupali vánoční pečivo.

Po té obrovské večeři jsme si sedli ke stromečku a zpívali koledy a potom i jiné písničky dokola. K tomu jsme přimíchali dost smíchu a povídání. Když už jsem nemohl udržet oči otevřené, šel jsem spát. Spalo se mi krásně . . .

(Borok)

Návod

na večerní sánkování

1. Potřebujete SÁNKY , které se ovšem na Belalpu nevyskytují. Na to je lehká pomoc: igelitový pytlík, nejlépe od špinavého prádla. Ten stejně jinak neupotřebíte.
2. Je třeba SNĚHU . Toho je tu habaděj.
3. Je nutno najít KOPEC , nejlépe takový, s kterého by se mohlo stále sjíždět. Kopců je tu víc než dost, ale tento druh jsme marně hledali. Spokojte se tedy také jen obyčejným kopcem.
4. Čekáte na NOC . Ta se v této roční době dostaví pravidelně asi za osm hodin po slunce východu. Čekání není proto dlouhé a je možno krátit si je lyžováním.
5. Můžete ZAČÍT . Vzhledem k předešlému složitému návodu je to až neúměrně jednoduché:
 - a. Večer za luny svitu se vydáte k chatě rodičovstva, která byla obdařena blízkostí ideálního terénu pro tento nový sport.
 - b. Pak začnete stoupat a stoupáte tak dlouho, dokud nepocítujete náznaky závratě. Tehdy usednete, když jste předtím vsunuli pytlík pod zadek.
 - c. Vytáhnete kotvy, zavřete oči a čekáte. Když osud dá a jízdu přežijete, začnete znova, dokud Vás únava, modřiny na jisté části těla nebo kůl v plotě nedonutí k urychlenému návratu do chaty.

(Blanka a Mike)

Belalp, to je hezké místo,
 čísla, to je moje šťastné číslo,
 Když lyžuju na čerstvém sněhu,
 v Africe se koupou u břehu.
 Hrajeme si s mojí psem,
 rodiče nám píšou sem.
 Ferda

moje strašné UTRPENÍ v kuchyni

Ještě v sobotu večer jsem se hlásil na službu v kuchyni, coby správný, ochotný a oddaný skaut. /Nic jiného mi stejně nezbyvalo, protože na každého jednou došlo./ Ráno jsem byl krutě vzbuzen půl hodiny před ostatními. Rychle jsem se oblékl a zašel do kuchyně. Tam mě Modráček šíleně seřvala, co tam dělám tak brzy a dokonce v pyžamu /moje tepláky! / a proč ještě nejsem umytý /uznání za můj spěch!/. Něco jsem zabručel a šel se umýt.

To nejhorší se dostavilo až po mytí nádobí - příprava oběda. Nejdříve jsme byli přimuceni loupat brambory, prý pro úsporu času nemyté. Tak jsem s každé brambory otloukal špínu o roh stolu. Podobná historie se opakovala s mrkví, celerem, petrželí a pórkem. Při tření česneku se každý uklidil z kuchyně, až na dvě ubohé oběti - Vlaštovku a mne.

Pak Modráček odněkud vyhrabala velikou pánev, nasypala do ní nejméně pět kilo mouky a celé to zalila olejem. Dostal jsem rozkaz a tím míchat. Ale běda, šlo to ztěžka. Tak mi tam pro změnu nalila další litr oleje. Není divu, že za pár minut byla kuchyně zamořena zápachem ze zuhelnatělé zasmažky. To Modráčkoví zahýbalo žlučí. Odstrčila mne od plotny, vyhodila spodní zuhelnatělou vrstvu a pořádně vším zamíchala. Pak jsem se s tím, pod hrozbou naprostého hladovění, plahočil dál. Naštěstí jsem značnou část vybryndal na sporák, na podlahu a na Modráčkovu sukni, takže to šlo daleko lépe.

Mohl bych toho sice vykládat o svém kuchtění ještě víc, ale s ohledem na Modráčkovy nervy už končím. Hlavní je, že nakonec ta bramboračka všem chutnala.

/ Horymír /

BELALP

JAN V.

MOJ PRVNÍ TÁBOR. Chtěl jsem jet už na letní tábor, ale pozdě jsem se přihlásil. Tak byl Belalp můj první tábor. Líbily se mi veliké rampouchy na střeše, protože tak veliké jsem ještě v životě neviděl. Lyžování bylo moc pěkné a nejvíc se mi líbilo, že jsme jednou mohli jet s Vlkem každý jak chtěl. Při službě byla legrace, zvláště když se Balú při loupání brambor dožadoval pořád sole. Bublka každého trestal polštáři - házel je po holkách, když nezavřely dveře a Golliáš

mu zase podával polštáře zpátky. Na Silvestra se mi líbilo vystoupení ptáku Sojky a Sýkorky. Když ale Balú dělal večer rambajs a já nemohl spát, a taky mi přesolil polévku a nalil mi čaj do guláše, tak to se mi vůbec nelíbilo.

/Jan neboli Honzík N./

**J A K
HORYMÍR
F O T Í**

Najednou se na liftu pustí kotvy a začne vytahovat foták. Vjedeme přitom do díry a málem oba slítneme. Pak Horymír balancuje a čeká na zvláště pěkný pohled na hory, takže jsme už nahore a on ještě nic nevyfotil. Nebo se mu to nakonec přece jen podařilo?
/neznámý autor/

Pozn.redakce:

Chce-li jeden získat odborku FOTOGRAFA, nesmí se zaleknout ničeho, ani pomsty focených obětí. Když Horymír fotil bleskem spící spolunocležníky, riskoval vše. Těšíme se na výsledky!

Táborák na Belalpu

Při táboráku sklídily snad největší potlesk sochy lásky. Holanďan postavil doprostřed kruhu dvě židle, na jednu posadil Klokana a na druhou Lvici. Pak vybral ještě čtyři oběti, které ihned poslal za dobře hlídané dveře. Jako první pak zavolal Pírko a začal bédovat, že ti, kteří sedí na židlích, mají představovat Lásku, ale že si s tím neví rady. Pírko to prý má udělat tak, aby to k něčemu vypadalo. Pírko se dala po krátkém přemýšlení do představování a skončilo to skoro tak jako dole na obrázku až na to, že sochy tvrdošíjně odmítaly dát hlavy k sobě. Za bouřlivého smíchu Holanďan prohodil, ať se tedy Pírko postaví místo Lvice.

Potom zavolali druhou oběť, Napoleona. U něho si musely sochy kleknout a zase jim začal cpát hlavy k sobě. Ale předsevzal si, stejně jako před ním Pírko, úkol zcela nemožný. Upustil od toho úplně, když musel vystřídat Klokana.

Jako třetí zavolali Žurču, která asi pětikrát obešla sochy, pak posadila oba díly vedle sebe na židle a požádala je, aby si daly ruce kolem krku.

kteřý vyřešil úkol

se židle a sedl

Sklídl

Nakonec se objevil Lev,

nejlépe. Snesl Žurču

si vedle Napoleona.

zápla
smíchu.

Sarka

LUCERNIČKA

6.

Světluškám a večatům

ÚNOR - JEŠTĚ JE ZIMA, ALE JARO JE
PŘEDE DVEŘMI, POTOM PŘIJE LÉTO
A S NÍM NAŠ LETOŠNÍ TÁBOR!

KALORICKÁ HODNOTA POTRAVIN (PO 10 DEKAGRAMECH):

360

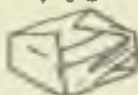
MOUKA
KRUPICE
TESTOVINY

390

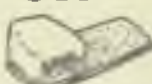
OVESNÉ VLOCKY

740

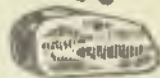
MASLO

800

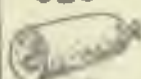
SLANINA

300

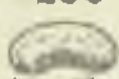
UZENÉ MASO

520

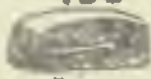
ČABAJKA

290

ŠPEKAČKY

160

HOVĚZÍ MASO

310

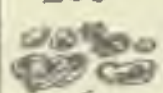
VEPŘOVĚ

100-250

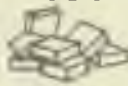
RYBY

295

SUŠENÉ OVOCE

400

CUKR

550

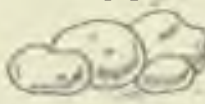
ČOKOLÁDA

300

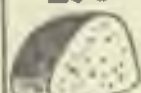
MED

30

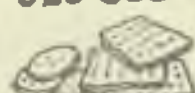
BRAMBORY

250

CHLĚB

320-380

PECIVO (SUŠENKY)

200-380

SÝRY

75

1 VEJCE

125

¼ L MLÉKA

Měřítkem množství potravin, které potřebujeme, je počet kalorií. Denní dávka kalorií je závislá na věku a na tělesné námaze.

Strava má být všestranná a má obsahovat bílkoviny, tuky a uhlovodany.

Pro naše tělo jsou nejdůležitější bílkoviny (mléko, maso, vejce), kterých potřebujeme asi 1 g na 1 kg váhy těla denně. Množství tuků závisí na tom, kolik energie jsme vydali a pak také na teplotě. V zimě je dobré jejich množství zvýšit, a naopak v létě snížit.

Uhlovodanů potřebujeme denně asi 20 dkg a získáme je cukrem, brambory, chlebem, cukrovím a čokoládou. Sušené a zvláště čerstvé ovoce je však cennější než sladké uhlovodany, které jsou obsaženy v čistém cukru a cukroví.

Je však třeba mít na paměti, že i když jsou sladké pokrmy kaloricky nejvydatnější, neznamená to, že bychom snesli bez újmy na našem žaludku se celý den krmit jen čokoládou a cukrovím. Ty mají sloužit jen jako příjemný doplněk naší stravy.

TURISTICKÝ „PEMIKAN“ OBSAHUJE :

Turistickou směs čili „pemikan“ si připravíme sami doma, venku při únavě přijde velmi vhod.

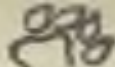
POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ.

„AKÝ TY SI SOMAR“ -
 „POVEDÁ MI ČIPA - BRAT“ -
 „VED' TU JE SAMÝ KOMÁR-
 „KEŇ ZAČNEM LASOVAT'!“

(Z KOMÁROVSKÝCH ŘIKADEL
 BR. RADKA PRO
 SVĚTLUŠKY A VLČATA.)

DRUHÁ PRÁVILNĚ

SJEDEM SI TO AŽ DOLE DO
MĚSTA A POTOM VYJE-
DEME LANOVKOU NA-
HORU.

ALE, PROČ? ZROVNASE TO
TU TAK DOBRĚ
MEDITUJTE...

POJEDEME PO VŠECH VÁHÁTE!
ČERNÉ PÍSTĚ JE SESTRY..
NEVITĚZI A NEJ-
DELI

NEVIDĚJI JSME SE UŽ
NEKDY NA ROSTĚ? (NE)

(TAK TO BYL JINĚJ) V
BNIK

NEPŘIPOMINAM
TVAM TÍMHLĚ STY-
MĚ LEMÍ NEKOKOHO?

NAŠE JEDE
V SEDMĚ TO PRIMA
STINĚM

HELE, HOLKY!
TAMHLE JEDE
LANOVKA NAHO-
RU!

A... KULIHRÁŠEK UŽ SE VALÍ... SIMULTANĚ LAHÁNKU!

KDO PAK TO TVRDÍ ŽE LANOVKA JEDE V SEDM HODIN?

POSEDNÍ LANOVKA TOTO ŽE PRAVĚ PŘED PĚTI MINUTAMI ODJEHA...

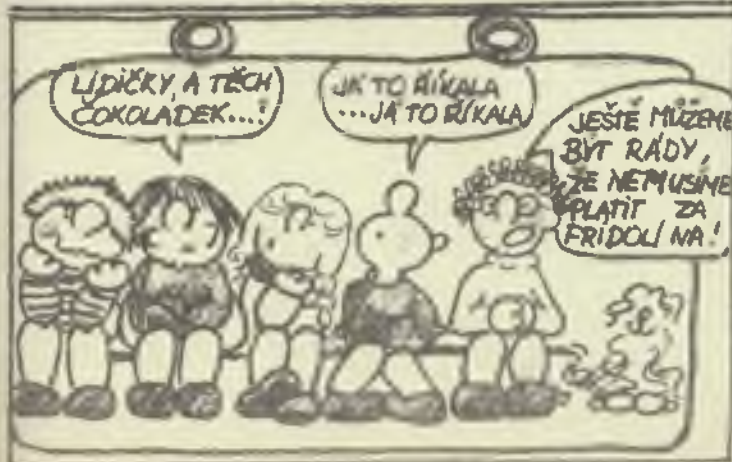
EE... ANO... PŘOPASLY JSME POSEDNÍ LANOVKU... EF... DOBRĚ... POJEDEME ZPLATNÍ LANOVKOU... ANO... EHM... PŘEMOZŘEM MĚ ZPLATNĚ KAŽDA BLUBS...

BOF! SLYŠELY JSTE TO DĚVKY! TO MOKLO BYT MAJNOVÝCH DOR-TIČKŮ...!

... SE GLEHNĚKOU...

JE TO VEJŘÍKÝ, JE TO VAŘENÝ...

HUVNĚ TO... CO NAS ČEKA...!

LI DĚCKY, A TĚCH COKOLADEK...!

JAK TO ŘÍKALA... JA TO ŘÍKALA

JEŠTĚ MŮŽEME BYT RÁDY, ŽE NEMUSÍME PPLATIT ZA FRIDOLU NA!

JISTĚ SI DOVEDETE S HRSTKOU FANTAZIE PŘEDSTAVIT JAK TENTO LUXUSNÍ VÝLET OHODNOTÍU CĪNOVNĪ A POZDĚJŠI DOHA RODIČE NAŠICH MILŪCH FRIDOLŪ... MENÍ TEDY TŘEBA TENTO INCIDENT PO-DROBNĚJŠI ROZEBRAT...

POZN. AUTORA - NAŠESTI SE PODOBNE PŘÍHODY STÁVAJÍ JEN V OBRAZ-KOVÝCH SERIALECH!

TÁBOR BUBÁKŮ

1. kapitola.

Vše začalo tím, že nám na táboře již dva dny pršelo. Kdo by si myslel, že náš bratr Peka nechal, abychom se při tom dešti nudili, velice by se mýlil. Táborový program běžel jako na drátku. K politování byli jen ti, kteří si zapomněli vzít s sebou na tábor gumové holínky nebo nepromokavý plášť do deště.

Ale promiňte mi, prosím, že jsem zapomněl náš tábor představit. Jsme "TÁBOR BUBÁKŮ" - světlušek a včel. Proč "Bubáků"? To vzniklo tím, že činovnice Nšo-Či, která umí hrát moc pěkně na kytaru a učí nás krásné písničky, když zpíváme falešně (nebo když moc zlobíme), říká "Vy bubáci jedni, jestli nebudete pěkně zpívat, odpadne vám z programu koupání!" Právě teď po koupání nikdo moc netouží, jelikož, jak jsem se o tom již zmínil,

máme na táboře již třetí den stálou sprchu. Zkrátka sestra Nšo-Či, když dělá, že se na nás zlobí, ale i když se na nás nezlobí, neosloví nás jinak, než "Vy bubáci jedni!" A proto bratr Peka, vůdce našeho tábora, pojmenoval jej na TÁBOR BUBÁKŮ, což se rychle ujalo. Nikdo z nás v té době ještě netušil, jak toto jméno v blízké budoucnosti se ověří ve skutečnosti, ale nechci předbíhat.

Náš tábor leží na hezkém paloučku, který obtáčí na severu, východě a jihu řeka. Na západní straně, hned za potokem

které jsme ještě pro práci v táboře a nyní i pro špatné počasí nemohli řádně prozkoumat. Z tábora, který je obklopen jehličnatými lesy, je na západní straně, kde se naše údolí trochu otevírá, vidět vysokánský kopec, který se jmenuje Pinda a jehož vrchol je vzdálen od našeho tábora vzdušnou cestou asi 3 až 4 km. Přes Pindu vede též nejbližší silnice. Kopec Pinda dostal prý své jméno od formanů, kteří kdysi dávno se svými vozy, taženými koňmi, museli ten kopec zdolávat, aby -když dosáhli vrcholu, utřeli si pot (jako kdyby ty vozy táhli oni a ne jejich koně!), odplivli si a řekli: "Ich bin da!". No a z toho vzniklo jméno Pinda, jak nám vysvětlila Nšo-Ci a nezapomněla dodat "vy bubáci jedni!"

Pokračování příště .

pro detektivy ~ amatéry :

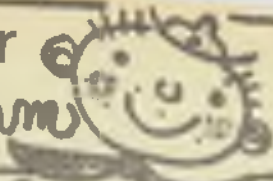

KOLIK CHYB NAJDEŠ ??

NA HOŘNÍM OBRÁZKU vidíte několik trojúhelníků, sestavených ze serek. Zdánlivě jsou stejné. Neliší se však jen 3.

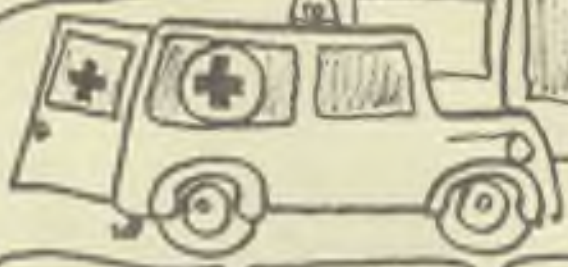
bratr
Slamham

LOVEC
ODBOREK

SLOŽIM SI ODBORKU
"PRVNÍ POMOCI"
A BASTA

NEMOCNICE

CO UDELAŠ PŘI
MDLOBĚ?

ZATELEFONUJI
PRO PANA
DOKTORA

CO UDELAŠ PŘI
KRVÁCENÍ
Z TEPNŮ?

VZATELEFO-
NUJI PRO
PANA DOK-
TORA

CO UDELAŠ PŘI
ZLOMENINĚ?

ZATELEFONUJI
PRO PANA DOK-
TORA

TAK SI RADEJI
UDELEJ ODBORKU
TELEFONISTY

R.K.

MILHA a sníh

Ve středu ráno sněžilo a byla mlha. Protože bylo špatné vidět na cestu, vymyslel si Vlk zvláštní program: naučit se s lyžemi pořádně padat do sněhu. Pochopitelně se několika líným skautům a skautkám nechtělo vystrčit do té zimy krásné růžový, teplem rozehrátý nos. Jistě jste poznali, že jsem byla mezi nimi.

Tuhle línou bandu si vzala na starost máma. Nahnala nás do jídelny s papírem a tužkou a poručila nám svým krásným rozhodným hlasem, abychom napsali nebo nakreslili něco do táborového čísla Sem-Tamu. Dlouho jsem přemýšlela a čekala, až na mě přijde inspi-race. Nakonec jsem napsala to, co jste si právě přečetli. Abyate si však neuysleli, že nic lepšího nedokážu, nakreslila jsem k tomu také titulní stránku-obálku pro Sem-Tam. Mha přede mnou a mha za mnou.

(Píšu)

Podruhé začal pořádně padat sníh v neděli. Tím, že jsme měli pozdě do večera „schůzku“, trvalo nám dost dlouho než jsme se vy-babrali ze spacáků. U snídaně jsme však poznali, že zdaleka nejme poslední /jaký to mravní rozklad, jaký to úpadek, řeknete právem, ale nezapomeňte, že byla mlha a že to nikdo neviděl/.

Naše všehoschopná menšina /Koala, Štopka a my/ se nakonec odvážila v tom hlubokém, bílém, prašném, vysokém, trochu lepivém, měkkém a čerstvém sněhu brodit /čti lyžovat/. Odvaha byla někdy větší než umění! Nejvíc se to projevovalo u Štopky - koulela se, koulela a sníh vesele sbírala. Někdy jsme jí také pomáhali. Jedno-mu z nás /Bl.H./ se dokonce podařilo salto, pouze dopad plánoval jinak. Nic se mu ne-stalo, jen se změnil v sněhovou kouli. Na-konec jsme sebou všichni plácli do sněhu a nechali se vyfotit. Bude to hezká vzpomínka na krásné od-poledne...

/ z deníku Holandana
a Tompeho/

Bahňák vypravuje...

HEJ CUPY DUPY OKOLO CHALUPY

Tak jsem se zase letos v zimě dostal do blízkosti mých milých skautíků. Vítal jsem je, jak postupně přijížděli, a běhal neustále hledat další ke stanici lanovky. Už jsem se těšil, jaké to zase bude s nimi krásné koulování a řádění. Ale chyba lávky! Moji páni mě odstěhovali o kus dále po svahu do jiné chaty, kde bydleli rodiče, kteří nevedli tábor. Uznávám, že to bylo rozumné, v tom množství dětí a dospělých by byly jinak velké zmatky. Ale mrzelo mě to a záviděl jsem Čertovi a Leovi, novým skautským psům, že oni u dětí bydlí. Stále jsem se při procházkách s pány „zabíhal“ ke skautské chatě, doufaje v nějakou tu legraci se svými mladými přáteli. Ale ti většinou jezdili na dvou prkýnkách venku, někde vysoko, kam je odvezl vlek, a moc jsem jich přes den nikdy neviděl.

I vyplížil jsem se jednoho krásného dne z noclehárny, kde jsem měl svůj pelíšek a šťastně proklouzl i domovními dveřmi ven. Rozběhl jsem se podle lyžařského vleku nahoru, abych se podíval, kde ty moje děti jsou. Uf, to byla výška! Zapadal jsem do sněhu, ale vytrval. Nahore jsem ale nikoho nenašel, asi zrovna všichni sjíždějí. Litoval jsem, že nemám žádná prkýnka, abych si také vyzkoušel, jak to na nich klouže. - Stejně to stálo zato! Viděl jsem mnohem více než od chaty a, lidičky a pejskové, to vám byla kráska! Nebe modré, slunce zlaté, bílé obrovské hory, rozebraná skaliska, hluboká údolí a strže. Nějací lyžaři se jeli podívat na ledovec, ale ten jsem neviděl. Až mě oči přecnázely, jak jsem se nemohl vynadívat.

Když jsem se vracel dolů, bylo mi divné, že se na mě lyžaři zlobí a pokřikují, či že je to pes? Pochopil jsem to teprve, když jeden „taky-lyžař“ se mi neuměl dost vyhnout a oba jsme se překulili do sněhu. Ještě že to byl měkký prašánek! Lyžař zůstal zůráv, já jsem utřil bouli na stehýnku a šrám na zádech, asi od těch jeho prkýnek.

Když jsem byl skoro dole, slyšel jsem paničku, jak mě zoufale volá na všechny světové strany. Začal

jsem cítit, že asi budu řádně vyhubován, a taky jo! Frý pejsekové na pisty nasmějí, je to nebezpečné pro lyžaře i pro ně. Navíc jsem utekl a nepočkal, až se mnou páni půjdou na procházku. Dostal jsem trochu naplácáno na kožích, nebolelo to, ale budu si to pamatovat. Haf, haf!

Levou pac Vám všem posílá

Bahňák

Tráňa

POMSTA ?

V pondělí se chtěla naše skupina v boudě po té „dlouhé noci pořádně vyspat, a to se nám povedlo. To bylo tak: večer hráli Čechoslováci se Švýcary hokej, my jsme zápas v televizi sledovali a švýcarská skupina, která bydlela pod námi, také. Jak se dalo očekávat, vyhráli jsme. A tak se nám Švýcaři pomstili.

Když přišla Mára ráno do boudy budit službu, našla dveře zasypané důkladně udusaným sněhem. Budíček jsme zaspali, probudily nás až osvobozovací práce Hurikána a Mámy, kteří lopatami odhrabávali zasypané dveře. Tak byla pomsta sladká vlastně pro nás, protože budíček musel být posunut.

/Jitka/

Poznámka Mámy: Jdu-li budit službu, nezadrží mě ani přírodní katastrofy, natož sněhem zasypané dveře.

ŠŤOPČIN

beze
slov

Silvestr

Lyžařením znaveni jsme se usnesli, že se zotavíme v nížinách a nadýcháme se zase trochu zdravých automobilových výparů, neboť tady nahore je toho ozónu až moc a všeho moc škodí. A tak jsme se vydali jednoho pošmourného odpoledne v menší partě do Brigu. Cesta dolů byla velmi výhodná, neb jsme se svezli zadarmičko, jelikož nám necvakli jízdenky. Bohužel nám to cestou nahoru procvakli.

V Brigu jsme navštívili místní pamětihodnosti a kulturu, jako dům zvaný Migros, kde jsme, opojení tolika kulturou, zakoupili malinový dort, spíše dortíček, a zblajzli ho v jednom snackbaru. Pak jsme se vydali na velkonákup dobrůtek, abychom tam nahore, daleko od civilizace, nezahymuli hladem.

Posléze jsme koukali dostat se zpět k lanovce, neb jsme zhrdali čtrnáctikilometrovou tratí do kopce v noci a vánici v případě propásnutí poslední jízdy. Málem se nám to povedlo, protože Mikovo autíčko si asi kilák pod Blatten vzpomnělo, že v tomhle paím počasí ně a nepojede, a taky nejelo. Pěkně jsme se zapotili, ale nakonec jsme auto dotlačili na parkoviště.

Vrhli jsme se k lanovce v domnění, že už pojede. Čekalo nás však velké zklamání a třičtvrtěhodinové mrznutí. Nebyli bychom ovšem skauti, kdybychom se byli bývali nerozehráli pěknou koulovačkou. Pak konečně lanovka přijela a k našemu velkému potěšení /fuj! /jsme ujeli přímo před nosem bratřím a sestrám, kteří jeli do Brigu auto-stopem. Hezky jsme jim z lanovky zamávali. Doma jsme se vrhli na karbaňouse a moc nám chutnalo.

/Fidlifousek/

BYLO NÁS PĚT

neboli NENÍ NAD MALINOVÉ KOLÁČKY aneb CO SE NEPOVEDE
JEDNOMU , POVEDE SE URČITĚ JINÉMU

Den před odjezdem našich z Holandska se nás pět, jak už napsal fíká, vypravilo do Brigu, abychom se spolu rozloučili. Nikdo netušil, že nás to přijde draho. Pokoušeli jsme se sjet do Blatten na sáňkách. Ti, kteří to už jednou zkusili, vědí, o čem mluvím /píšu/. Holanďen si např. udělal hned na začátku odborku sněhuláka. Jinak byla cesta velmi zábavná, protože to nahore nejelo skoro vůbec a dole až skoro moc.

Tak jsme se všichni dostali od paty až po krk promočení, s několika modřinami, ale jinak docela zdraví, do Blattenu a rozhodli se jít do Brigu pěšky. Ale hned na začátku naší pouti se našel dobrodinec, který nás naskládal do svého autíčka a vezl dolů. Při této cestě nám mokré kalhoty zase uschly. Jenom jedna sestra si posteskla, když jsme se právě vyřítili raketovou rychlostí ze zatáčky, že jí kalhoty zase jaksi vlnou.

Po této dobrodružné cestě jsme si v Brigu dali sýrové fondue /mňam!/. Byl pomalu čas k návratu, jenomže sestry chtěly ještě do Migrosu a jedna z nich musela za každou cenu mít malinové dortíčky. No dobrá, pochutnávali jsme si tedy. Jistý bratr nám k tomu přinesl šípkový čaj, do kterého jsme si hned nalili mléko. Kdo tento vtíp zná tak ví, o čem mluvím, kdo ne, ať to vyzkouší a pozná.

Když jsme vyšli konečně ven, autobus už odjel. Zkusili jsme to tedy opět autostopem, ale tentokrát jsme z Brigu až do Blatten pěkně šlapali. To byla cesta! Když jsme dorazili, byla poslední lanovka dávno pryč. Bratr Vlk nám ovšem /shora/ pomohl a tak patříme k těm vyvoleným, kteří jeli z Blatten na Belalp mimořádnou lanovkou. Připláceli jsme „jen“ 50 Fränkli za osobu... Zvláště jistá sestra zanaříkala: za tu cenu by byla mohla nakoupit tolik malinových dortíčků, že by je jedla ještě za rok.

/ Klokan /

PROČ SE JEZDÍ DO KOPCE?

Švýcarští alpinisté se jistě vrhnou do čtení tohoto článku, jehož nadpis v nich vyvolává vášnivou touhu konečně se jednou dozvědět více o tom, co hýbe jejich životem: více či méně motorizovaně se více či méně plazit do více či méně strmých kopců. Čím výš tím líp, čím strměji tím dobrodružněji.

Samozřejmě že nelze úplně zodpovědět tak hluboce filozofickou otázku na omezeném prostoru jedné stránky SEM - TAMU. Pokusím se proto problém omezit. Rozdělím svou vědeckou analýzu na několik částí podle ročních období. Na problému „PSYCHOLOGIE JEŽDĚNÍ DO KOPCŮ ZA OBDOBÍ JARA, LÉTA A PODZIMU“ se ještě vědecky pracuje, /Prof. Kecal Mountain, Free University of Appenzell/, nebudu zde proto předcházet kvalifikovanějším publikacím.

Pro období zimy je však tento problém téměř beze zbytku vyřešen a mohu vám tedy prozradit důvod vašich častých výletů do hor. Proč se vznášíte v kabině lanovky? Proč vísite s vyplazeným jazykem na kotvě vleku?

Odpověď je tak jednoduchá, že se asi plácnete do hlavy a budete se divit, proč jste na to už dávno sami nepřišli: Lidí se plazí nahoru, aby se jakýmkoli způsobem znovu dostali dolů. Nejčastěji se tak děje na dvou podlouhlých prknech, z nichž každé je důmyslně přivázáno k jedné noze. Většina se ještě přitom odpichuje dvěma klacky, aby se dostala co nejrychleji dolů. Tím se totiž umožní nový výjezd do kopce.

Na toto počínání, které lidem pocházejícím z rovinnatých končin připadá ze začátku poněkud potrhlé, spoří občan hornaté země celý rok. Čím lépe je kdo vybaven, tím lépe mu to klouže a tím častěji za den se do kopce může plazit. Starší čtenáři jistě z dlouholetých zkušeností vědí, že nejlépe se lze klouzat po nenarušené sněhové pokrývce svažující se směrem do údolí. A právě v tom spočívá tajemství toho, proč se v zimě jezdí do kopce.

Jistě se teď ptáte, proč jste mému nesmyslnému povídání věnovali několik minut svého drahocenného času / který jste mohli věnovat například ježdění do kopce/. No, to taky nevím. Chtěl jsem vám vlastně jenom vysvětlit, proč se zimní tábor konal právě na Belalpu a proč jsme tam jeli: Klouzalo se tam totiž nádherně.

KDYŽ SE tábor chýlí ke konci...

Dny na táboře utíkají vždy rychleji než doma. Hrozně jsem se divila, když najednou někteří z nás začali balit zavazadla. Začalo mi být nějak smutno, když jsem si představila, jak taďy bude prázdná až odjedou „švýcarští“ a také při představě, že i já budu za pár dní balit a vrátím se zase domů, že brzy nato začne škola a všechno bude tak, jakoby tábor byl jen hezký sen.

A opravdu, už dva dny nato odjížděli „holandští“ a také ostatní se postupně ztráceli, ani jsi nevěděl jak. Vzpomínám si jen, že když odjížděl Klokan, říkal celou cestu k lanovce, že určité něco zapomněl. Také že jo! Jen odjela lanovka a my jsme se vrátili do chaty, první co jsem uhlídala byl Klokanův svetr. Pak odjížděla Krysař a stalo se skoro totéž. Jenže zapomenutou čepici a rukavice jí přinesl Vlč k lanovce a tak odjížděla za našich vtipných narážek.

Vůbec, když je člověku smutno, tak se směje každé hlouposti, jen aby se nerozbrečel. Ale ani to nás neuchránilo a nakonec jsme stejně všichni brečeli.

A tak jsem jednoho večera také sbalila své rance a ráno jsem se probudila s hroznou myšlenkou: Dneska odjíždím i já! Jako naschvál svítilo sluníčko a v údolí byla hrozná mlha. Věděla jsem, že se za chvíli ponoříme do té mlhy, pak pojedeme autobusem do Brigu, nakoupíme a pojedeme vlakem zpátky domů. Připadalo mi to jako pohádka, z které se vrátím do všedního života.

Zbyla jediná útěcha, že za rok se snad opět dostanu do pohádky, a možná již v létě... Snad se všichni zase sejdeme. Bylo to moc a moc krásné.

/ Zmaty /

Jak jsme jeli domů ...

Bylo dohodnuto, že pojedou s Modráčkovými. To byla výprava! Ostatní už dávno odjeli, ale my jsme pořád ještě stáli u auta a koukali, kam co nacpat.

Když se už nic nikam nevešlo, museli jsme nasednout a vzít to přebytečné na klín. Cítila jsem se jako sardinka, ale mělo to taky výhody: nebyla mi zima, ani jsem nepadala se strany na stranu. Šťastně jsme se dostali až před náš dům, kde už na mě čekala maminka. I když jsme byli tak namačkani, byla to hezká cesta.

Chlápek

Jaký by to byl tábor, kdyby chyběla další sloka k písni SEVERKA ?

Na Belalp slunko svítlo,
když jsme přešli, tak zhaslo.
Leželo se nás a zalezlo.

U jídla je chléb a maslo.

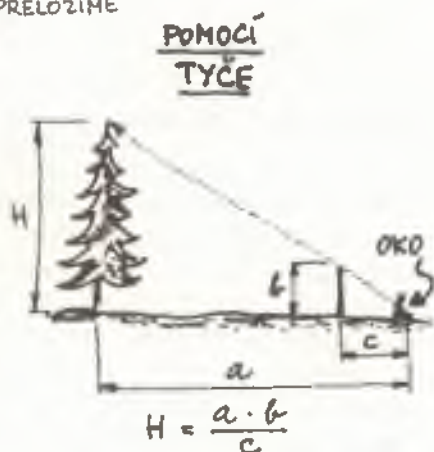
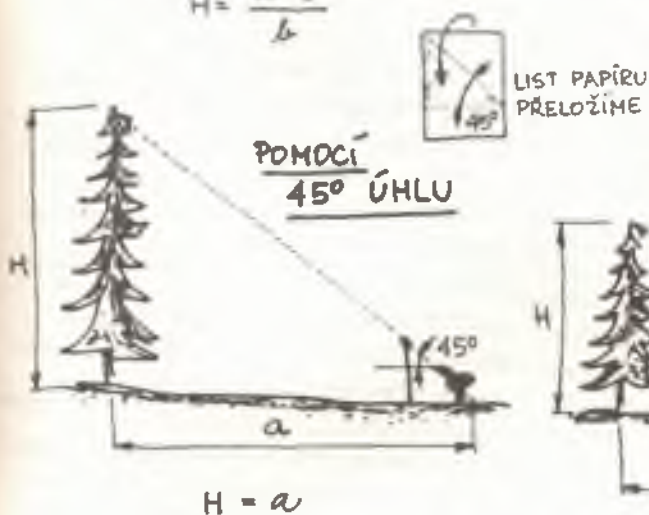
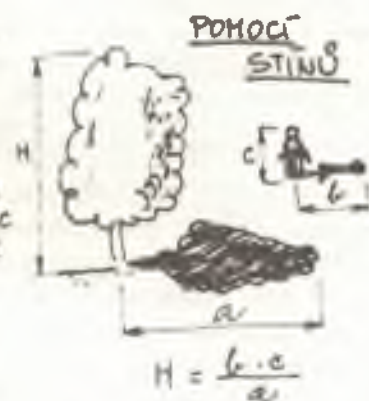
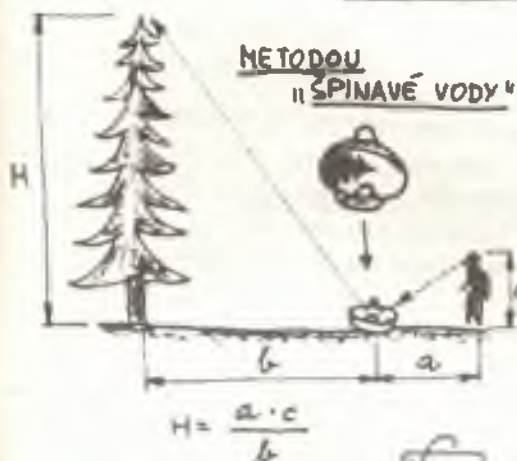
Na slunci lyžujeme velmi rádi,
V mlze a větru nerádi.

V noci spíme namačkami,
jak v konzervě sardinky.

Au, au!

Nšo - ťi

- 7 -
MĚŘENÍ VÝŠEK

METODOU "PADAJÍCÍHO STROMU"

VEZME ME HŮL DO PRAVÉ RUKY, KTEROU PŘEDPAŽÍME; HŮL DRŽÍME SVISLE. POHYBUJEME SE VPŘED ČI VZAD TAK DLOUHO, AŽ PRAVÝM OKEM VIDÍME PŘES VRŠEK HOLE ŠPIČKU STROMU A PŘES SPODEK HOLE PATU STROMU. NYNÍ OTOČÍME HŮL DO VODOROVNÉ POLOHY A PŘES JEDEN KONEC HOLE SE DÍVÁME PRAVÝM OKEM NA PATU STROMU. POHLEDĚM PŘES DRUHÝ KONEC SI ZAPAMATUJEME MÍSTO NA ZEMI, KTERÉ VIDÍME. VZDÁLENOST OD TOHOTO MÍSTA K PATĚ STROMU JE VÝŠKA STROMU.

N A Š E L E T N Í P R Á Z D N I N O V É T Á B O R Y

"Český a slovenský skaut ve Švýcarsku" pořádá:

I. oddíl Baden : tábor "Beta 77", Thalwil u Curychu. 3.-16.7.
Vede Jestřáb, Modráček, Žurďa. Poplatek cca Fr. 235. Počet max.35.

II. oddíl Effretikon a "Medvědi" St. Gallen: 11. - 30.7.
Vede : Asinus, Šrámek, Panda. Poplatek cca Fr. 260.

III. oddíl Bern : "Zátoka Dobré naděje III" u Didingen /FR
Vede Mára a spol. Poplatek cca Fr. 260. Počet 35. Od 17.7. - 7.8.

"Zálesáci" pořádají putovní tábor od 17.7. s přistáním na
Zátocce. Vede Honza Kuchař a Stána. Počet účastníků 15.

Na tábor Beta /I. odd./ se přijímají také šoťata od 7 let /budou ubytována ve srubu/. Jinak je minimální věk 9 let. Putovní tábor jen pro starší a zkušené. Počet nováčků je omezen, předpokladem přijetí je účast na jarních podnicích oddílů. Přihlášky na všechny uvedené tábory nejdéle do 31.3. u vedoucích oddílů nebo:

I. a II. oddíl: Verband der tschechoslow. Pfadfinder i.d. Schweiz,
CH - 8021 Zürich, Postfach 295.

III. oddíl a Zálesáci: Tschechoslowakische Pfadfinder i. d. Schweiz
CH 3001 Bern, Postfach 2437.

Český a slovenský skaut v Německu" pořádá:

Oddíl "Německo-Sever" : tábor "Severka 77" v pohoří Upland
u Korbachu, 10.7. -31.7. Vedou Maugli, Igor, Cvička. Poplatek DM 250
Počet 30 - 35. Přihlášky do 30.4. na adr. Dr.J. Kolominský,
Beethovenstr.10., D - 4970 Bad Oyenhausen.

Oddíl "Německo-Střed 1": tábor "Černý les" u Glattu /Schwarzw./
31.7. -21.8., Vede Staša, Obé. Počet 30. Přihlášky do 30.4. na adr.
Tschoslow. Pfadfinder i.d. BDR, 6090 Rüsselsheim, Postfach 1742.

Oddíl "Německo-Střed 2": tábor v Odenwaldu u Hetzenbachu,
okres Erbach, 20.8.-4.9. Vede Luboš a Janaš. Počet 30. Přihlášky
na adr.: L. Wendlig, Moselstr. 2., 6102 Pfungstadt

Oddíl "Německo-Jih": tábor Velen II v Bavorském Lese.
31.7. - 20.8., vedou: Ivo, Balú, Jirka, Lída. Poplatek 230 -250 DM.
přihlášky do 30.4. na adr.:Dr.Ivo Poláček, Fellingnerberstr. 1.,
D - 8400 Regensburg.

Oblast Holandsko pořádá: tábor v Camping Notre Dame du vieux
Saulle u Ettelbrücku v Luxemburku 3. - 23.7. Vede Radek. Poplatek
250 -300 guldenů. Počet 35. Přihlášky do 30.4. na adr.:
Dr. med. Ctirad Kučera, Oslofjord 72., NL - Delfzijl.

Pro všechny tábory : zásadně se přijímají účastníci z výchovných důvodů jen na celou dobu trvání tábora. Kratší pobyt je neúčelný a povoluje se jen ve zcela výjimečných případech.

POVÍDÁNÍ PŘI MESICKU

Dnes skautům Vímnetuovi a Špunttkovi měsíc nesvítl. Přel. Zato svítl Špunttkovi oči.

Š.:Podívej, dostal jsem z Austrálie divný kus dřeva. Od kamaráda.

V.:Bumerang. Domrodci jej hodí po zvěři. Když nezasažnou, bumerang se vrátí.

Vzácnost! Proč ti jej kamarád poslal?

Š.:Z vděčnosti. Loni u nás zabloudil.

Pomohli jsme mu najít tátu. Oba pak u nás pár dní zůstali. Prima skaut!

Maminka říkává: "Už to mám zpět jako bumerang." Ale neví, jak bumerang vypadá.

V.:Když uděláš něco dobrého nebo zlého, vrátí se to v podobě odměny nebo trestu.

Kristus Pán řekl: "Jakou mírou měříte,

takovou dostanete naměřeno."

Š./chvilí přemýšlí/:Poškodil jsem kamarádovi kolo, ale nepřiznal jsem se. Brzo mi někdo mé kolo ukradl. Uhradil jsem kamarádovi škodu ze svých úspor. Za měsíc našla policie mé kolo u jednoho zloděje. Dost poškozené.

V./se směje/:To je skoro školní příklad.

Řeknu ti jiný: Císařovna Marie Terezie chtěla provdat dceru za francouzského krále. Ale napřed musela proti svému svědomí podepsat žádost papeži, aby byl zrušen jezuitský řád, ačkoliv věděla, že jsou jezuité nevinní. A za francouzské revoluce skončila její dcera - královna - na popravišti. - Skaut má mít stále čisté svědomí. Š.:Ano, vím jak je mi dobře, když nemám výčitky svědomí. Zítra ukážeme bumerang klukům. A řekneš jim, co jsi řekl mně!

Vyluštění z minulého čísla: jestliže jedna a půl slepice snesla za jeden a půl dne jedno a půl vejce, pak šest slepic sneslo za týden 28 vajec. Vyšlo vám to tak? Umí počítat tatínek, strýc, sestra?

22.2.1857 - 120 let

Baden-Powell

Každý únor slavíme

D E N Z A K L A D A T E L E .

Letos je výročí jeho narozenin pěkně kulaté. Vzpomeneme na svých schůzkách a zamyslíme se i sami nad jeho ideály, které nadchly milióny chlapců a děvčat a přivedly je do řad hnutí, které je vede k přátelství, lásce k přírodě, dovednosti, romantice a dobrodružství. Současně vzpomínáme i jeho manželky a oddané spolupracovnice L a d y B. P.

Bývá dobrým zvykem popřát našim sestřám k jejich svátku.

Sestra
POHÁDKA :
Stříbrnou
stopou.

Nešťastné
dobré
skutky.

Kreslí
Štika st.

Ráno jsem vyskočil z postele a utíkal mamince pro mléko a rohlíky. Když jsem se vracel, srazil jsem se ve dveřích s Mášou. Také nesla dva litry mléka a hromadu housek. Maminka nás utěšila, že mléko dáme zkysnout a bude k večeři a z kousek udělá knedlíky.

Pak jsem šel uklidit tátovi psací stůl. Maminka se zlobí, že má na něm příšerný nepořádek. Máša šla uklidit malý pokojík.

Cestou do školy jsem šnejdil očima po nějaké babičce, která potřebuje převést přes silnici. Konečně jsem jednu zahlédl, ale když jsem jí nabídnul své služby, osopila se, co je to dnes za mládež, samí chuligáni, i staré ženy obtěžují...zrušil jsem a zmizel v davu. Babice jedna!

Nikdy nenapovídám. Chtěl jsem Láďovi pomoci, učitel to zaslechl, Láďa dostal kouli a já poznámku. "Proč mi napovídáš!" vztekal se Láďa, "vždyť já to všechno uměl! Troubo!"

O přestávce jsem kousal housku se salámem pod oknem tělocvičny na dvoře a uvažoval, co to vlastně ten dobrý skutek je. Náhle vidím tlusťocha Marka jak mlátí maličkého Filípka. Zajiskřily mi oči. Polknul jsem poslední kousek housky a vrhnul jsem se na Marka. Mlátil jsem ho hlava nehlava. Marek vyvalil oči - na něco takového nebyl zvyklý - pustil Filípka, ale pak mi jednu vrazil, až se mi před očima zatmělo. V poslední chvíli jsem viděl, jak se Filípek posměšně šklebí a mizí v chodbě, pak jsem ztratil vědomí.

Kluci na mě vylili kbelíček vody. "Proč se, ty osle, zastáváš Filípka?" povídá Jenda. "Je to bídný žalobník. Marek ví, koho si má podat." Marek se mi omluvil. Co jsem měl říkat? Leda bych se zesměšnil.

Když jsem v poledne přišel domů, začal jsem se s Mášou předhánět v chystání na stůl. Maminka donesla polévku a táta povídá: "Kdo se mi hrabal na psacím stole? Nemohu nic najít! Copak jsem to stokrát nezakázal."

Div jsem nespádnul se židle. Ale Máša řekla, že jsme chtěli udělat dobrý skutek.

"Snad jste neuklízeli také v malém pokoji?" vyděsila se maminka. Měla tam rozložené kousky amatérského filmu na slepení. Já je smotal pořádně dohromady. Teď je musí znovu kontrolovat a rozkládat. Tedy - pochvala žádná.

Po obědě jsme bez odmlouvání umyli a utřeli nádobí. Máša si ztěžovala, že ani ona neměla štěstí. Dala opsat kamarádce úlohu - i s chybami. Jiné chtěla ostrouhat tužku, ale tuha byla špatná - nakonec jí zůstal v ruce asi dvoucentimetrový ždíbeček. Paní učitelce otevřela zdvořile dveře, hned se na ni holky vrhly, že je šplhounka. Sousedce půjčila gumu, ale guma byla špinavá, a umazala výkres tak, že se musí překreslit. Sousedka s ní nemluví. "Máme smílu," povídám. Což kdybychom uklidili ve sklepě?"

Máša chvíli uvažovala, zdálo se jí to bezpečné. Jenže sotva jsme tam přinesli koště a lopatku, objevila se domovnice a velmi nelaskavě se zeptala, co tam pohledáváme. Ani neposlouchala naši odpověď a hnala nás s koštětem i lopatkou ze sklepa s pohružkou, že to řekne mamince.

"Já vám dám, dělat mi ve sklepě svinčák!" křičela na celý dům. Marně jsme jí mírně vysvětlovali, že jsme tam chtěli uklidit. Nevěřila nám. Bodejť! Ostatní děti tam nosí jen krámy a smetí.

Večer jsme se smutně usadili na posteli.

"Hele, Mášo, dovol mi, abych ti rozčesal vlasy!" Máša kývla. Rozpletl jsem jí cop a česal. Měla zatnuté rty, ale když jsem se zeptal, jestli moc tahám, zavrtěla hlavou. Hřeben byl plný vlasů a Mášiny oči plné slz.

Jen jestli tenhle dobrý skutek platí?

Pavlov přípravnák - čili jarní pracovní tábor pořádají švýcarští podobně jako v minulém roce o jarních prázdninách, od neděle 27.3. do soboty 2.4. ve skautské chatě Hinterberg v Andwilu. Cena 100 Fr. Vede Pavel s curyšskými, informace podá Šrámek /tel. 01/57-64-72/. Přihlášky se přijímají do 20. 2. na adresu redakce.

Redakční kruh Tam-tam : Cookie, Pirátka a spol.

Úřední platná čin pro štenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy 9M 15,-
bankovní spojení : ze zámoří \$ B,-

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslowakische Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/. Štenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :
Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,
Kto.Br.200845.02 Tschechoslowakische Pfadfinder i.d.BRD.

A.Z. 3000 Bern 1

Postretouren an :

Postfach 295

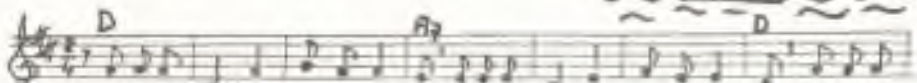
CH-8021 Zürich 1

Verband der

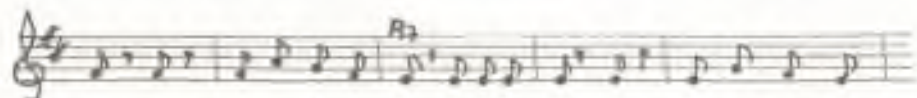
Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

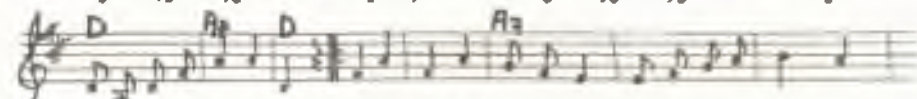
TAK BYLA JEDNA

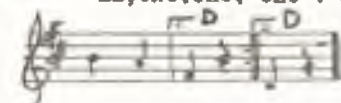
A byla ,jedna loďka malá,a byla jedna loďka malá! Na moři

jak-,jak-,jakživ nebyla, na moři jak-,jak-,jakživ neby-

la,ohé,ohé, ohé ! Ohé, ohé, lodníci, lodníci vypluj - te

na mo-ře! řel

- 2.Když šest neděl na moři byla,
tu náhle došly zásoby: ohé...
- 3.Los tahali o sirku krátkou,
by určili, kdo má sněden být:ohé...
- 4.Los pad'na toho nejmladšího,
snědí ho s bílou omáčkou:ohé...
- 5.A jestli jsme vás otrávilí,
my můžem začít nanovo: ohé...

